

Sygn. akt II Ca 609/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lipca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Beata Piwko (spr.)

Sędziowie: SSO Sławomir Buras

SSO Cezary Klepacz

Protokolant: protokolant sądowy Beata Wodecka

po rozpoznaniu w dniu 18 lipca 2013 r. w Kielcach na rozprawie

sprawy z powództwa Banku(...)S.A. w K.

przeciwko C. K.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach

z dnia 18 lutego 2013 r. sygn. I C 988/12

oddala apelację i zasądza od Banku (...)SA w K. na rzecz C. K. (1)kwotę 1200 (jeden tysiąc dwieście) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt II Ca 609/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 lutego 2013 r. Sąd Rejonowy w Kielcach oddalił powództwo Banku (...)S.A. w K. przeciwko C. K. o zapłatę.

Apelację od tego wyroku wniósł powód, zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

1. istotne naruszenie przepisów postępowania, poprzez błędne ustalenie stanu faktycznego polegające na niewłaściwej wykładni łączących Strony dwóch odrębnych umów: o karcie płatniczej, regulowanej przepisami Ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych oraz umowę o kredyt odnawialny, regulowaną przepisami Ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawa bankowe, a tym samym uznanie, że strony nie łączyła odrębna umowa o tzw. kredyt odnawialny, lecz umowa zawarta w ramach umowy o kartę płatniczą, a następnie mylnym wskazaniu, że termin przedawnienia roszczeń z jej tytułu według art. 120 k.c. i art. 6 Ustawy Prawo bankowe o przedawnia się po upływie dwóch lat, podczas gdy oprócz umowy o kartę płatniczą Strony łączyła odrębna umowa dopuszczająca występowanie salda debetowego na rachunku bankowym, tzw. kredytu odnawialnego, mająca charakter umowy kredytowej, ponieważ na jej podstawie bank oddawał pozwanemu do wykorzystania własne środki pieniężne z obowiązkiem ich zwrotu w umówionym terminie oraz przewidywała możliwości powstania na rzecz pozwanego salda

ujemnego na rachunku, czego nie przewiduje regulacja umowy o kartę płatniczą, przez co termin przedawnienia dla tego roszczenia wynosił 3 lata, a zatem przedawnienie, choć przerwane złożeniem powództwa upływałoby dopiero 22 listopada 2012 r., a ponadto poprzez błędne przyjęcie, że skoro umowa o kredyt odnawialny została zawarta w ramach istniejącej umowy o kartę płatniczą powoduje, że mamy do czynienia wyłącznie z mieszaną umową, co pozostaje w sprzeczności z charakterem zawartej umowy o tzw. kredyt odnawialny wyczerpującej essentialia negotii umowy uregulowanej w art. 69 Ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawa bankowego, a zatem była czynnością bankową niezależną od umowy o kartę płatniczą, zawartą zgodnie z obowiązującymi przepisami Prawa bankowego, a co za tym idzie:

2. nierozpoznanie przedmiotu sporu poprzez uznanie, że przedmiotem roszczenia jest wyłącznie umowa karty płatniczej, podczas gdy roszczenie strony powodowej opiera się na zawartej obok tejże umowy – umowie o tzw. kredyt odnawialny oraz

3. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 69 Ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawa bankowego i poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy umowa o tzw. kredyt odnawialny charakteryzujący się tym, że w jej ramach bank oddaje kredytobiorcy do wykorzystania własne środki pieniężne z obowiązkiem ich zwrotu w umówionym terminie, przewiduje możliwości powstania na rzecz posiadacza rachunku salda ujemnego, a tym samym jest regulowana przepisami Prawa bankowego przewidującego 3 – letni przedawnienia dla tego rodzaju roszczenia;

4. uchybienie przepisom prawa materialnego, poprzez niewłaściwą wykładnię art. 118 k.c. oraz art. 120 k.c., art. 6 Ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych i błędne niezastosowanie art. 96 Prawa bankowego, z uwagi na przyjęcie, że roszczenie strony powodowej przedawnia się z upływem 2 lat, podczas gdy roszczenia strony powodowej wynikające z umowy kredyt odnawialny przedawniają się w terminie trzech lat (art. 118 k.c.) z tytułu roszczeń banku wobec kredytobiorcy będącego osobą fizyczną, co tym samym pozwala przyjąć, że termin przedawnienia upływał dopiero 22 listopada 2012 r., z uwagi na termin wymagalności roszczenia przyjęty na podczas gdy powództwo zostało złożone w przedmiotowej sprawie w dniu 4 września 2012 r.;

5. naruszenie przez Sąd art. 5 k.p.c. z uwagi na fakt, że pozwany nie wykazał, ażeby jego zadłużenie zostało spłacone, w szczególności, że nie kwestionował on faktu, że środki z kredytu zostały pobrane, sporne zaś było to, kto korzystał z owych środków, a pozwany nie wykazał, że osobą korzystającą ze środków kredytu był K. B.;

6. błędne ustalenie stanu faktycznego, poprzez błędną wykładnię umowy łączącej strony, a tym samym naruszenie art. 118 k.c. poprzez jego niezastosowanie i niewłaściwe zastosowanie art. 120 k.c. polegającą na ustaleniu, że niemożliwe jest również ustalenie terminu przedawnienia liczonego od dnia wypowiedzenia umowy, co miało miejsce po dniu 12.05.2010 r. skoro jak wynika z doktryny wymagalność roszczenia utożsamiana jest z chwilą, z której upływem wierzyciel może domagać się od dłużnika spełnienia świadczenia. Skoro pozwany wpłacał tylko kwoty minimalne, to wymagalność pozostałego zadłużenia ponad uiszczone kwoty minimalne upływałaby dopięto z upływem dnia, w którym limit kredytu został osiągnięty, wcześniej bowiem strona powodowa nie mogła żądać spełnienia świadczenia przez pozwanego, co z punktu widzenia ekonomicznego było zasadne, co więcej biorąc pod uwagę tę okoliczność termin przedawnienia zarówno 2 i 3-letni nie minął na chwilę składania pozwu, a roszczenia z tytułu opłat i spłat kredytu stałyby się wymagalne po wypowiedzeniu umowy, co wynika z § 46 do 52 umowy o kredyt odnawialny, którego Sąd I instancji nie uwzględnił; a zatem należałoby przyjąć, że roszczenie nie uległo przedawnieniu co do całości roszczenia;

7. naruszenie art. 207 k.p.c. poprzez niepominięcie spóźnionych twierdzeń i dowodów Strony pozwanej wyrażonej w piśmie z dnia 21.01.2013 r. i co więcej naruszenie prawa do obrony i udzielenia odpowiedzi na przesłane dopiero 6.2.2013 r. przez Sąd pismo pozwanego z pominięciem profesjonalnego pełnomocnika uniemożliwiając tym samym Stronie powodowej nie tylko ustosunkowanie się do pisma w terminie 14 dni, gdyż wyrok zapadł 12 dni po doręczeniu pisma bez wyznaczenia stronie powodowej dodatkowego terminu do ustosunkowanie się do owego pisma, pomimo że pismo to podlegało zwrotowi jako sprekludowane, gdyż pozwany powinien wnieść wszystkie twierdzenia i dowody w treści sprzeciwu, a następnie pełnomocnik pozwanego powinien był doręczyć pismo na adres pełnomocnika

procesowego strony powodowej, czego nie uczynił, co de facto przyczyniło się do niemożliwości przedłożenia przez stronę powodową dodatkowych rozliczeń w sprawie, dokumentujących ponownie zakres zadłużenia;

8. naruszenie art. 14 ust. 2 ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych poprzez jego niezastosowanie w brzmieniu obowiązującym w terminie wypowiedzenia umowy. 12.05.2010 r. co miało wpływ na ustalenie błędnie terminu przedawnienia. Roszczenie strony pozwanej wynikało z umowy zawartej na czas określony, a zobowiązanie stało się wymagalne dopiero po dniu skutecznego wypowiedzenia umowy, od tego momentu też były dodatkowo naliczane odsetki karne, które nie uległy przedawnieniu, podobnie jak pozostała należność.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności podnieść należy, iż Sąd Rejonowy dokonał niewadliwej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, nie uchybiając przy tym ani zasadom logicznego rozumowania ani zasadom doświadczenia życiowego, a tym samym nie naruszył przy tym art. 233 k.p.c. W konsekwencji ustalenia faktyczne tegoż Sądu uznać należy za prawidłowe i dlatego też Sąd Okręgowy w całości je podziela i uznaje za własne.

Wbrew stanowisku skarżącego Sąd Rejonowy zasadnie uznał, iż stron nie łączyła odrębna umowa o kredyt odnawialny, a termin przedawnienia roszczenia wynosi dwa lata. Zgodnie z umową o kartę kredytową (...) Bank z dnia 23 sierpnia 2007 r. strony nie zawierały odrębnej umowy o kredyt odnawialny, a jedynie pozwanemu, jako posiadaczowi karty kredytowej, przyznany został kredyt odnawialny z limitem dziennym wypłat gotówki w kwocie 6.000 złotych i limitem całkowitym wypłaty gotówki w kwocie 15.000 złotych. Nie zasługuje zatem na uwzględnienie argumentacja skarżącego, iż okoliczność, iż przyznany pozwanemu kredyt w karcie kredytowej jest kredytem odnawialnym, oznacza, że strony zawarły odrębną umowę o kredyt. Jak zaś wynika z przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, w szczególności art. 4 pkt 4, mówiąc o karcie płatniczej należy rozumieć ją w kontekście ustawy z dnia 12 września 2002 r. o elektronicznych instrumentach płatniczych (Dz. U. z 2012 r. poz. 1232). Oznacza to, że do umowy o kartę kredytową należy stosować przepisy ustawy o elektronicznych instrumentach płatniczych, w tym też przepis art. 6, który mówi o terminie przedawnienia roszczeń z tytułu umowy o elektroniczny instrument płatniczy. Roszczenie o należność główną i opłaty podlega zatem dwuletniemu przedawnieniu, który to termin wynika z art. 6 ustawy z 12 września 2002 r. o elektronicznych instrumentach płatniczych. Jednocześnie, jak wskazał Sąd Najwyższy w powołanym przez sąd pierwszej instancji wyroku z dnia 17 grudnia 2008 r. sygn. akt I CSK 243/08 (OSNC 2010/1/16), jeżeli posiadacz karty kredytowej wydanej przez wystawcę na podstawie umowy zawartej zgodnie z przepisami ustawy z dnia 12 września 2002 r. o elektronicznych środkach płatniczych zaprzestał wpłacania minimalnej kwoty zadłużenia podawanej każdorazowo w doręczanych mu wyciągach bankowych, bieg dwuletniego terminu przedawnienia roszczenia o zapłatę tych kwot rozpoczyna się z upływem dnia wskazanego w wyciągu jako termin zapłaty kwoty minimalnej, nie zaś dopiero po wyczerpaniu limitu kredytu, ustalonego w umowie. W konsekwencji Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, iż przedawnienie roszczeń zgłaszanych w pozwie nastąpiło z dniem 22 listopada 2011 roku. Termin przedawnienia zaczął biec od dnia 22 listopada 2009 roku, ponieważ terminem zapłaty przez pozwanego kwoty minimalnej był 22 dzień kalendarzowy każdego miesiąca. Zgodnie bowiem z umową o kartę kredytową pozwany był zobowiązany do dokonywania w każdym miesiącu spłaty zadłużenia w wysokości nie mniejszej niż podana w zestawieniu transakcji, najpóźniej w terminie spłaty, określonym jako 15 dzień liczony od daty sporządzenia zestawienia transakcji za dany okres rozliczeniowy. Dzień sporządzenia zestawień transakcji został zaś ustalony na 7 dzień kalendarzowy każdego miesiąca. Nie jest zatem zasadny zarzut skarżącego, iż bieg terminu przedawnienia powinien być liczony od dnia wypowiedzenia umowy, tj. 12 maja 2010 r.

Należy również mieć na uwadze istotną okoliczność, że powód nigdy nie przedstawił odrębnej umowy dotyczącej kredytu odnawialnego, dowód w tym zakresie nie został zgłoszony przez skarżącą.

Na uwzględnienie nie zasługuje również argumentacja apelującego, iż roszczenie strony powodowej przedawnia się z upływem 3 lat, a nie 2 lat. Wskazane w art. 118 k.c. terminy (3 i 10 lat) mają charakter ogólny. Według ogólnej zasady termin przedawnienia roszczenia banku wobec osoby niebędącej przedsiębiorcą wynosi zatem trzy lata. Podkreślić

jednak należy, że znajdują one zastosowanie tylko wtedy, jeśli przepis szczególny nie wprowadza innego terminu przedawnienia. Takim przepisem *lex specialis*, w analizowanej sprawie, jest też art. 6 ustawy z dnia 12 września 2002 r. o elektronicznych instrumentach płatniczych, który przewiuduje termin dwuletni, który obowiązuje obie strony umowy o kartę kredytową. W tych warunkach nie można podzielić stanowiska skarżącego, iż termin przedawnienia roszczeń z tytułu umowy o elektroniczny instrument płatniczy wynosi 3 lata.

Nadto należy podkreślić, iż zgodnie z punktem 46.2.b) decyzji z dnia 23 sierpnia 2008 r. potwierdzającej zawarcie umowy o kartę kredytową (...)Bank bank mógł wypowiedzieć umowę, jeśli posiadacz karty nie zapłaci w terminach określonych w umowie, pełnych minimalnych wymaganych miesięcznych spłat, za co najmniej dwa okresy płatności, po uprzednim pisemnym: wezwaniu posiadacza karty do zapłaty zaległych kwot w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania. Poprzednik prawny pozwanego, ani też sam pozwany nie podjęli żadnej tymczasem żadnej czynności, która mogłaby wpłynąć na bieg terminu przedawnienia. Stąd też uznać należy, że roszczenie pozwanego uległo przedawnieniu.

Na uwzględnienie nie zasługuje także zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 207 k.p.c., albowiem wbrew stanowisku skarżącego twierdzenia i dowody wyrażone w piśmie z dnia 21 stycznia 2013 r. nie były spóźnione. Pozwany uprawniony był bowiem do uzupełnienia sprzeciwu wniesionego w (...), a zatem pismo to nie było sprekudowane i nie podelgało zwrotowi. Argumentacja podniesiona przez pozwanego w odpowiedzi na apelację jest tafna.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy oddalił apelację na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. art. 391 §1 k.p.c. zasądzając od Banku (...)S.A. w K.na rzecz C. K.kwotę 1200 złotych na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. o adwokaturze (t.j. Dz.U. z 2009 Nr 146, poz. 1188 ze zm.) w zw. z §13 ust. 1 pkt 1 w zw. z §6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.).

SSO Sł. Buras SSO B. Piwko SSO C. Klepacz